

MIJN CONFRONTATIE MET KANKER

In november 2019 is bij mij in het CWZ longkanker met uitzaaiingen in lever en botten geconstateerd, een kleincellige snelgroeiende vorm. Ik voelde al enkele maanden dat er iets niet goed was, had al enige tijd last van o.a. vermoeidheids- en verkoudheidsklachten die de huisarts niet kon verklaren.

Na een second opinion in het Antonie van Leeuwenhoek-ziekenhuis kreeg ik te horen dat ik nog enkele maanden tot anderhalf jaar te leven had. In overleg met de specialisten ben ik gestart met chemokuren en een traject van bestralingen. De kans van slagen zou minimaal zijn, maar ik ging ervoor. Begin februari 2020 was mijn laatste chemokuur en de laatste bestraling was op 13 maart 2020.

De behandeling die ik heb gehad verliep niet geheel zonder klachten, maar al met al heb ik niet te klagen gehad. De preventieve bestralingen van mijn hoofd waarbij ik een masker op moest vond ik wel benauwend. Maar... tot nu toe zijn de driemaandelijke controles in mijn voordeel, tot nu toe heb ik de strijd gewonnen. Ik mag van geluk spreken, een wonder!

Kennismaking met het Marikenhuis

Ik wilde mijn leven voortzetten, maar hoe moest ik omgaan met de kanker en de naweeën? Mijn huisartsen wezen mij op het bestaan van het Marikenhuis, zij waren in het verleden nauw betrokken geweest bij de realisatie van het inloophuis. Mijn eerste contact daar was een sessie 'Kennismaken met energetische therapie', een mindere ervaring voor mij persoonlijk. Eind april 2020 kwam ik in contact met Cora (Singh) en heb drie telefonische coaching-gesprekken gehad, 'In balans bij kanker'. De gesprekken waren prettig en verhelderend, het luisterend oor heb ik als zeer positief ervaren. Cora attendeerde mij op het bestaan van een lotgenotengroep in het Marikenhuis, wellicht zou die iets voor mij kunnen betekenen.

Medio juni was de eerste bijeenkomst, ik stroomde in bij een al bestaande lotgenotengroep. Ik ging er 'open minded' in, maar spannend was het wel, zo'n eerste keer! Ik kwam met vele trieste verhalen thuis, moest het allemaal laten bezinken. Maar ik nam me voor om de bijeenkomsten te blijven bezoeken. Gelukkig maar, want het was fijn om verhalen en ervaringen te delen met elkaar, ik voelde me op mijn gemak.

Ik kwam in een groep mensen die elkaar steunden, motiveerden en aan elkaar gehecht raakten. Het heeft me goed gedaan en ik voel me momenteel stabiel en zelfverzekerd. Ik vind het moeilijk te accepteren, en tegelijkertijd begrijpelijk, dat onze groep moet stoppen. Er wachten meerdere lotgenoten die willen instromen en net als ik baat zullen hebben bij de lotgenotencontacten. Voor mij persoonlijk had het wel wat langer mogen duren, omdat ik later instroomde.

Indien de behoefte of noodzaak weer terugkomt houd ik me aanbevolen om weer vanaf het begin in een nieuwe lotgenotengroep mee te mogen draaien. Tot slot wil ik onze begeleiders, Marijke & Lies, ontzettend bedanken voor hun inzet, positiviteit, vriendelijkheid, geduld, persoonlijke aandacht en nog veel meer.

